

Gaard ned. Manden er fuldstændig uskuldig, og det vilde dog være ubilligt og stride mod alt, hvad der er naturligt og rimeligt i saadanne Forhold, om han skulde kunne tvinges dertil. Men hvis derimod denne Mand fra Australien eller Amerika blev henvist til at gaa til den, der i sin Tid havde erhvervet Dommen, og sige til ham: nu skal du give mig Erstatning derfor, og han saa, hvis han kunde bevise, at der virkelig var sket ham Uret, havde Adgang til Appel lige over for Domhaveren, saa synes jeg, at han havde opnaaet alt, hvad han kunde forlange. En Bestemmelse herom skulde jeg i og for sig ikke have noget imod; thi jeg finder, at det er ikke mer end rimeligt, at man skal kunne forlange, at den Mand, der vil benytte en Lov som denne, for det første ikke begaar Svig, det følger jo af sig selv, men at han heller ikke maa begaa nogen Skødesløshed, og at man bestemmer, at han, hvis han begaar en saa grov Skødesløshed som den, at udlade at stævne en Mand, der skulde være stævnet, saa ogsaa skal være pligtig til at give en saadan Mand Erstatning. Jeg tror, man maaske ad denne Vej kunde finde ud af, hvorledes man skulde gaa frem. Jeg er noget i Tvivl, om det skulde være Vejen, at indsætte en Appel til Stadfæstelse, men det vil jo kunne blive Genstand for nærmere Overvejelse. I Øjeblikket i alt Fald gaar det saaledes til med de Stadfæstelsesdomme, at der undersøges aldeles intet, naar der ikke er Tale om andet end Stadfæstelse; naar ingen møder i Appelinstanten for den indstævnte, bliver Stadfæstelsen given uden videre. Saa maatte dog altsaa Bestemmelsen om Appel til Stadfæstelse gaa ud paa, at Appelinstanten skulde i samme Grad som den foregaaende Instans undersøge omhyggeligt alt, hvad der kunde være Tale om. Saa maa jeg endelig dog dertil føje, at hvis man i første Instans har overset, at en eller anden skulde stævnes, saa vil man efter al Sandsynlighed ogsaa overse det i anden Instans i saadanne Tilfælde, fordi det vil være saa sjældne, saa særegne og saa ejendommelige Forhold, at de egentlig kun kunne opdages, netop naar Manden kommer fra Australien eller Amerika. — Men, som sagt, jeg kan kun være den højtærede Justitsminister meget forbunden for hans Udtalelse om, at han gerne vil medvirke til at faa Sagen i Orden, og naar dette er Tilfældet, vil der selvfølgelig ogsaa fra min Side som For-

slagsstiller blive vist al mulig Imødekommen; det følger ganske af sig selv.

Jeg vil dog gerne, medens jeg har Ordet, benytte Lejligheden til at sige, at der er et Punkt i Forslaget, som jeg under alle Omstændigheder ønsker at bringe frem til nærmere Behandling og eventuelt stille Ændringsforslag til. Det er § 3, Litra e, som for øvrigt er affattet her i dette Ting efter Forslag fra min og vistnok min afdøde Medforslagsstillers Side — vi have i alt Fald talt om det — og som er meget uheldig. Der blev stillet et Forslag fra Folketingets Side, som vistnok skyldes den ærede Justitsminister, om, at en Fuldmægtig skulde stævnes, naar Fuldmagt for ham var tinglæst paa den tjenende Ejendoms, den behæftede Ejendoms Folio. Det maa vi aabenbart have misforstaaet noget her. Vi gik i alt Fald den anden Vej og foreslog, at en saadan Fuldmægtig skulde stævnes, naar Fuldmagt var tinglæst paa den herskende Ejendoms Folio, og der blev føjet til, ved Fuldmagtsgiverens Værneting. Jeg maa sige, at jeg ved ikke, hvorledes denne Bestemmelse kan være kommen ind. Den forekommer mig meget uheldig, og jeg vil ikke kunne fastholde, at den skulde foretrækkes for det Forslag, som blev sat ind i Folketinget. Jeg vil altsaa forbeholde mig at bringe dette Spørgsmaal paa Bane. Sagen er nemlig den, at Fuldmagtsgiverens Værneting behøver slet ikke at være hans Ejendoms Værneting, og saa skulde man altsaa under hvilken som helst saadan Sag dokumentere gennem Panteattester, saavel hvad der er tinglæst ved Fuldmagtsgiverens personlige Værneting, som hvad der er noteret paa hans Ejendoms Folio. Hans Ejendom kunde jo godt ligge i en anden Jurisdiktion end hans eget Værneting, og altsaa saa at sige i alle Tilfælde eller i en meget stor Del Tilfælde skal der være to Panteattester for blot at oplyse dette overordentlig sældne Tilfælde. Det vil være ganske overordentligt sjældent, man kan godt sige, at af Tusinde Ejendomme vil der vel ikke være en, med Hensyn til hvilken der er tinglæst en Fuldmagt paa den, og naar man nu altsaa hver Gang, der bliver søgt Mortifikation, skulde dokumentere dette, skulde man erhverve en stor Mængde ganske overflødige Panteattester. Det vilde i Særdeleshed blive Tilfældet, hvis den Redaktion blev staaende, som var foreslaaet og vedtagen her i Tinget, og som blev accepteret i Folketinget, men som jeg ved nøjere Overvejelse tror maa frafalde.